

NURI, *rihent fort quan ja'ls altres no riuhen.*

Ay, que'm fa riure! el trapasser!

TOMAS

Au, reposa, home.

MANELICH

Donchs que no hi baixa per aquí'l llop, minyons?

XEIXA

Massa que hi vé, rehirà! Ja'l veuràs, ja, si Deu no t'ajuda!

(Riu la gent maliciosament y'ls uns als altres se diuhen que dissimulin).

MANELICH

Sembla que avuy nos casém tots aquí. Quin riure!

TOMAS

Que tanta gresca! Aneu fora, aneu, encara trigará'l casori. *(En Xeixa també'ls vol treure).*

MANELICH

No'ls traguéu, no; fins que surti la Marta. Oy qu'es guapa la Marta, minyons? Oy? Oy? Oy qu'es guapa?

(Ha anat d'un grup al altre preguntantho, ficantse pel mitj atolondradament).

PEPA

Prou! Y fresca, y... dellonsas....

JOSEPH

Ja ho crech. *(Tots han anat dihent que sí).*

MANELICH

Donchs mentres qu'ella's clenxina allá dintre, y's renta la cara... Per mí que se la renta, per mí la cara... Vos contaré á tots, vaja, com s'ha enjiponat aixó de que'ns aparellessin. *(S'assenta á la taula).*

JOSEPH

Conta, Conta. *(Altres ho diuhen ab ell).*

PEPA, y altres.

Digas, digas.

NURI, *posantse dreta á vora d'ell*

Jo aquí. Jo aquí.

(En Xeixa s'estará molt temps dintre'l porxo sense que se'l vegi. En Tomás estaré assentat lluny, trist)

MANELICH

Vetaquí que jo cada vespre quan los heus s'ensoñan y'ls gossos feyan lo cap viu al entorn de la jassa, 'm ficava á la barraca y avans de que fes cap

el Sant Sunyé, vetaquí que deya dos Parenostres.

L'un el deya per la animeta del pare y de la mare que com s'estimavan tant ja se'l partían; y l'altre Parenostre'l deya cada vespre, sabéu? perque Nostre Senyor me trihés una... una bona muller. *(Riu tothom. En Manelich se crema).* Y que no riguéu d'aixó, qu'aixó no es cosa de riure! *(Crementse mes porque segueixen rihent).* Y'l que torni á riure li clavo una bofetada.

(Tots deixan de riure).

TOMAS

(Pero si jo no ho puch creure aixó. Reyna Santísima!)

NURI

Digas, digas, qu'es mes bonich aixó!

MANELICH, *tornant á posar la cara complascuda.*

Sí, sí que ho es, sí! *(Rient).* Donchs veuréu que una nit jo que dich el Parenostre pels pobrets de casa, bueno; y jo que comenso l'altre, y á mitj dir... tururut, dormit. Y aquella nit vaig somiar que'ls remats me fugían de dret als gorchs de Caransá; y jo, empaytantlos, que'ls hi enjego un códol; y, batúa, l'códol va anar á dintre del gorch major! Y l'aygua que comensa á bullir, bullir, y á treure una mena de fum negre!... Y entremitj d'aquell fum que'n surten unas... unas cosas estranyas ab uns ulls, y uns braços y... y una mena de faldillas que may s'acabavan; que no ho se si eran bruixas ó si no ho eran de bruixas. Y una d'aquellas... *envensions* vetaquí que es va tornar més maca!... que semblava la Mare de Deu de Rocalaygua. *(Pausa, aixugantse la suhor, rihent).* Y ella que'm fa agenollar. Y com que'm va semblar que volía que li dignés el Parenostre aquell de la muller que li devía, jo que li dich. Y en acabat jo que m'adormo altra vegada. Y no ho vaig saber si ho era una bruixa ó la Mare de Deu; sols se que'm va dir tot adormintme jo, que aviat me casaría. *(Tothom ho comenta).* Calléu, calleu, que no he acabat encara. Y al endemà de tot alló jo que'm veig sortir d'entre la boyra terrala á cavall de tres mulas á tres personas veritables. La una persona era en Tomás; vos, vos *malandando* que ja me las pagaréu totas! Ah batua!

(Rient, de broma).

TOMAS

Jo, sí; y que no me'n panadeixo.

(Ab intenció picant á terra ab lo bastó).